

הרב אברהם מייזעלס

מח"ס מטבע שטבעו חכמים
מאנטריאל קנדה

ליבא מידי דלא רמזי באורייתא

הנה בספר מעשה רוקח להגה"ק מוה"ר אליעזר ז"ל אבד"ק בראד ואמשטארדאם, (בפ' וילך) וגם הגר"א ז"ל בס' מעשה תורה (שער מט.) שניהם גם יחד הביאו זה הרעיון דפסוקי תורה מכויין כנגד שנות עולם דהיינו אם תספור הפסוקים פסוק בפסוק נגד שנה בשנה, שם רמזו והן מספר כמספר ימות עולם.

וכדי להטעימה באומץ וביתר ביאור הדברים אעתיק לפניך מספר שדה העיר (סוף מס' קידושין) ולהרה"ג מוה"ר עזריאל יחיאל רובין זצ"ל, דומ"ץ מיהאלאוויטץ, הוא אבי הרה"צ המגיד משרים מוה"ר שמואל רובין זצ"ל, אשר כתב הדק היטב הנרמז בחשבון הפסוקים.

וזה לשונו, (סוף פרשת קדושים פ' כ"ו) כתיב והייתם לי קדושים כי קדוש אני ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי, פרש"י אם אתם מובדלים מהם הרי אתם שלי ואם לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחבריו, ותגלו מארץ הקדושה עכ"ל. והוא מדרש חז"ל.

הנה אמרו חז"ל, כל פסוקא דלא פסקי משה לא פסקינן לי, וטעמא בעי. והנה ידוע מסדר עולם שבת המקדש הראשון נחרב בעו"ה ג' אלפים של"ח לבה"ע, וסכום הפסוקים מתחלת ספר בראשית עד הפסוק הזה הם ג' אלפים של"ח, ורמזו הקב"ה בתורתו הק' שנת חורבן הראשון ע"י נבוכדנצר בפסוק זה להודיע שבשנה ההוא אם לא יהיו מובדלין יהיו של נבוכדנצר וחבריו, לכך כל פסוקא דלא פסקי משה לא פסקינן, כי תוה"ק במספר הפסוקים רמזה גדולות ונפלאות.

וכן בפרשת תבא כתיב כרמים תטע ועבדת ויין לא תשתה ולא תאגור כי תאכלנו התולעת, ומספר הפסוקים מן בראשית עד הפסוק הזה מכוונים להשנה שבאו תולעת הפילעקסערע באונגריין, וצריך לזה חומשים מדוייקים, ויראה שהוא מכון ממש.

וכשהרצתי הדברים לפני כ"ק מו"ר הגה"ק מוה"ר שלמה שפירא זצוקללה"ה שהי' אב"ד דקהל מונקאטש, לקח קסת הסופר בידו במעמד רבים, וחומשים מדוייקים, וחשב וספר ומנה ומצא הדברים מכוונים וקילס והפליא את הדברים האלו. וכשנאמרו הדברים לפני כ"ק הגאון המפורסם קדוש ישראל מו"ה שלמה האלבערשטאם יחי' לאוי"ט [צוקללה"ה], השיב שהפסוק כרמים תטע וכו' מדבר מאר"י.

ולענ"ד מסידור הכתובים הקודמים כגון יולך ה' אותך וכו' שמדבר מחו"ל בזמן הגלות, אבל אפי' אם נאמר שמדבר מאר"י יתכן שבמספר הכתובים רמזה התוה"ק מה שיהי' גם אח"כ בגלות. ולדעתי העני' כוונתי דבר אמת בתוה"ק וה' יאיר עינינו ויראה לנו נפלאות מתוה"ק אשר טמנה ברמז כמה דברים גדולים ונפלאים, עכ"ל ספר שדה העיר.

ואחר הדברים האלה שראו עיני, אמרתי ניתי ספר ונחזה מהנעשה ונשמע בשאר מאורעות וקורי הדורות, אם יש בה זכרון בספר במספר הפסוקים, ודרשתי וחקרתי היטב חיפוש מחיפוש בחשבון ובמנין כל פסוק ופסוק, וגם ראיתי בספרי תולדות הדורות כתוב הדר אשר אירע בכל זמן מן הזמנים, והייתי משה שוה בשוה פסוק לשנה, ונשתוממתי לראות כי הכל מכל כל

הנעשה נמצא בכתובים, יש בהן מפורש, ויש אשר באו אך ברמז, והוא מפליאות תמים דעים אשר הראה לנו בקצה המטה נפלאות הכתובה בספר התורה וברמז פלא חמשה חומשיי תורה בגימטריא כמנין מעשה בראשית, כי הקב"ה איסתכיל באורייתא ובה ברא עלמא, ועה"כ בגימט' כמנין כות"ב חות"ם סופ"ר מונ"ה, כי הכל עשה במנין ובמשקל.

ותראה, כי לא רק מספר השנה מכויין למספר הפסוקים, אף גם שאר מנינים הרבה מאוד מכוונים ונרמזים בחשבון הפסוקים כאשר תראה להלן.

פסוק בפסוק כנגד שנה בשנה, שוה בשוה והן עתה בואו בחשבון במנין הפסוקים שבתורה, הנה במעשה רוקח ובמדרש תלפיות כתב דפסוקי התורה מכוונים כנגד שנות העולם, ובשמים ממעל, ישנם שש אלפים פסוקים נגד שש אלפי שנים, והם כנגד חמשים שערי בינה, וכולן נמסרו למשה חוץ מאחד, ולכן אין לנו בתורת משה כל הפסוקים ונשארו בשמים קי"ב פסוקים שיתגלה בביאת משיח בן דוד.

והנה כאשר תספור בספירת האומר פסוק בפסוק נגד כל שנה ושנה שוה בשוה, תשתומם לראות שהרבה מאורעות שבעולם הנעשה ונשמע בכל הדורות תמצא בכתובים בזה הפסוק המכוון למנין זו השנה, וכמה מהם יש בשני עבריהם דהיינו בישר והפוך למפרע, ובכאן אען ואומר רק קצת מן המקצת המכוונים כאחד בחשבון הפסוקים והשנים:

ובזה אבוא להודיעך עכ"פ מעט מן המעט האיך יכוונו הדברים והמאורעים כאחד ובוה החלי:

פסוק תתק"ל (מהתחלת התורה) ויעקב הלך לדרכו ויפגעו בו מלאכי אלקים וכו' (בראשית ל"ב ב'). – בשנת תתק"ל מת אדם הראשון. ויעקב אבינו ע"ה היה מעין שופרא דאדה"ר (ב"ב נח. ועיין בחידושי אגדות מדרש"א שם), וכמנין יעקב פשוט (קפ"ב) ויעקב במילוי (תשמ"ח).

פסוק א' תרנ"ו (שמות ה' כ"ג) ומאז וכו' הרע לעם הזה והצל לא הצלת את עמך. (ה' כ"ד) כי ביד חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו. – בשנת א' תרנ"ו הי' המבול על פני הארץ. ובגימט' כמנין ז' שמות של יצה"ר (סוכה נב.). ר"ע ער"ל טמ"א שנ"א מכשו"ל אב"ן צפוני.

פסוק א' תתקמ"ח (שמות ט"ו כ"ז) ויבואו אילמה ושם שתיים עשרה עינת מים ושבעים תמרים ויחנו שם על המים (עי' רש"י), הראשי תיבות של הפסוק ואוש"ע עמ"ו תשוע"ה. – בשנת א' תתקמ"ח נולד אברהם אבינו ע"ה, אברה"ם יצחק במילואם בגימט' עם הכולל א' תתקמ"ח. עבוד"ה זר"ה גילו"י עריו"ת שפיכ"ת דמי"ם בגימט' א' תתקמ"ח, לרמז שעד שבא אאע"ה היה העולם שקוע בג' אלו העבירות החמורות והוא תיקן הכל.

לפי חשבון כל הפסוקים ה"א תתמ"ו נמצא זה הפסוק בשליש הראשון.

ולפלא בחשבון הפסוקים, הפסוק כ"ו בבראשית, ויאמר אלקים נעשה אדם בצלמינו כדמותנו וגו' בגמטריא ד"א תשס"ה, והפסוק כ"ז, ויברא אלקים את האדם בצלמו וגו', בגמטריא ב"א תתט"ז, והחילוק בין שני המנינים עולה למנין אלף תתקמ"ח, והוא השנה שבו נולד אברהם אבינו, ופלא. – וכן הפסוק ל"א וירא אלקים את כל אשר עשה וגו', בגמט' ג"א ס"ה, והפסוק ויכלו השמים והארץ וכל צבאם, בגמט' תתקנ"ח, והחילוק ביניהם עה"כ הוא מנין ב' אלפים ק"ח, והוא השנה שבו נולד יעקב אבינו ע"ה. וגם פסוק כ"ח בגמטריא כפסוק כ"ט, בצירוף שב"ת, ופסוק ב' וג' בגמטריא כפסוק ז' בצירוף יעקב.

פסוק א' תתקצ"ו (שמות י"ז י"ב) וידי משה כבדים וכו' ויהי ידיו אמונה עד בוא השמש. –

בשנת א' תתקצ"ו ואברהם בן מ"ח שנה השלים ידיעתו בהכרת הבורא כשראה דור הפלגה בשנה ההוא.

פסוק א' תתקצ"ח (י"ז י"ד) ויאמר ה' אל משה וכו' כי מחה אמהה את זכר עמלק. – שנת א' תתקצ"ח שבר אברהם אבינו ע"ה עבודה זרות של תרח אביו.

פסוק ב' אלפים (י"ז ט"ז) ויאמר כי יד על כס י-ה מלחמה לה' בעמלק מדוד דור. – בשנת ב' אלפים תורה, כשאברהם בן נ"ב שנה התחיל לדרוש בתורת ה' ואז אברהם מגייר אנשים ושרה מגיירת נשים. – וברמז אברהם שר"ה במילואיהם בגימטריא ב' אלפים. – גם רמז בפסוק זה לנר חנוכה, כי ח' פעמים נ"ר בגימטריא ב' אלפים. – ובפסוק שלאחריו מתחלת פרשת יתרו שמדבר בנתינת התורה, רמז להתחלה של ב' אלפים תורה.

פסוק ב"א שס"ד (כ"ט ל') שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מבניו אשר יבוא אל אוהל מועד לשרת בקודש. – בשנת ב"א שס"ד נולד אהרן הכהן. – ועוד לקרא במנין, הפסוק (במדבר י"ג ג') אלה שמות בני אהרן הכהנים המשחים אשר מלא ידם לכהן, בגמ' ב"א שס"ד.

פסוק ב"א תי"ח (ל' ל"ח) איש אשר יעשה כמזהו להריח בה ונכרת מעמיו. – בשנת ב"א תי"ח יצאו בני אפרים ודחקו את הקץ ונהרגו בדרך.

פסוק ב"א תמ"ח (ל"ב י"ב) למה יאמרו מצרים לאמר וכו' שוב מחרון אפך והנחם על הרעה לעמך. – בשנת ב"א תמ"ח יצאו בני ישראל ביד רמה מארץ מצרים. ולפי טעם העליון פסוק ב"א תמ"ח הוא (ל"ב ט"ז) והמכתב מכתב אלקים הוא חרות על הלוחות, ובזו השנה היה זמן מתן תורה.

ולפלא כי תחשוב מנין הפסוקים למפרע מסוף התורה, במנין ב' אלפים תמ"ח תגיע לפ' אמור (ויקרא כ"ב ל"ג) והכתוב אומר במפורש "המוציא אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים אני ה'", ומכוון המנין פסוק בשנה, שזה בשוה!

פסוק ב"א תנ"ח (שמות ל"ב כ"ו), ויעמוד משה בשער המחנה ויאמר מי לה' אלי ויאספו אליו כל בני לוי. – בשנת ב"א תנ"ח, עשר שנים אחר יציאת מצרים היה המעשה דבליעת קרח וכל עדתו – וראו כולם כי משה אמת ותורתו אמת והם בדאים. וברמז מספר הפסוק ב' אלפים תנ"ח שבתהלים (קמ"ה י') יודוך ה' כל מעשיך וחסידך יברוכה. – ובגימטריא כמנין "צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת".

פסוק ב"א תפ"ח (ל"ג י"ז) ויאמר ה' אל משה גם את הדבר הזה אשר דברת אעשה כי מצאת חן בעיני ואדעך בשם, פרש"י גם את הדבר הזה שלא תשרה שכניתי עוד על אומות העולם אעשה, ואין דבריו של בלעם ע"י שריית שכניה אלא נופל וגלוי עינים. – בשנת ב"א תפ"ח היתה נבואת בלעם הרשע על ישראל.

פסוק ב"א תפ"ח (ל"ג כ"א – לפי טעם העליון) ויאמר ה' הנה מקום אתי ונצבת על הצור. (פרש"י, בהר אשר אני מדבר עמך תמיד יש לי מקום מוכן לי לצרכך שאטמיניך שם שלא תזוק ומשם תראה מה שתראה). – בשנת ב' אלפים תפ"ח נסתלק משה רבינו עליו השלום, וברמז, כמנין – שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד – ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, בגימטריא ב' אלפים תפ"ח עה"ת.

פסוק ב"א תק"ג (ל"ד ט') ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך ה' ילך נא ה' בקרבנו וכו' ונחלתנו, פרש"י שתתן לנו נחלה. – בשנת ב"א תק"ג כלה חלוקת הארץ לי"ב שבטים.

פסוק ג"א שי"ט (ויקרא כ' ג') ואני אתן את פני באיש ההוא וכו' למען טמא את מקדשי ולחלל את שם קדשי. – בשנת ג"א שי"ט מלך נבוכדנצר בבל, בשנה זו צר על ירושלים וילכדהו, ואז הי' חורבן נגדה וכו' גם עשה צלם בכח שמות הק' ע"י ציץ של כה"ג. – ועוד לקרא במנין, הפסוק (בראשית י' ה') וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום, בגמטריא ג"א שי"ט.

פסוק ג"א ת"ד (ויקרא כ"ג ד') אלה מועדי ה' מקראי קודש אשר תקראו אותם במועדם. – בשנת ג"א ת"ד הי' הנס דפורים, רמז למה שאחז"ל (ירושלמי תענית ב' ב'), אם כל המועדים יהיו בטלים, ימי הפורים לא נבטלים, ועיין מדמ"ש ט' ב'.

בשנת ג"א תרכ"ב היתה הנס הגדול של חנוכה, ובמנין הפסוק למפרע מסוף התורה במספר ג"א תרכ"ב אה"כ (שמות כ"ה, ל"א) ועשית מנורת זהב טהור מקשה תיעשה המנורה וגו', ואף גם זאת ברמיזא כי שורש התיבה "חנוכה" נזכרו בתנ"ך ח' פעמים, ז"פ חנוכות.... ופעם אחת לעשות חנוכה ושמחה, רמז נאה לשמונת ימי חנוכה. ואולי אפשר בזה הפסוק להסמיך כמקור ללשון הרמב"ם הל' חנוכה (פ"ג ה"ג) שקורא שמונת ימי חנוכה "ימי שמחה והלל" והבן.

פסוק ג"א תתק"צ (במדבר י' ד') ואם באחת יתקעו ונועדו אליך הנשיאים ראשי אלפי ישראל. – בשנת ג"א תתק"צ נעשה ר' יוחנן לראש הישיבה בארץ ישראל, והוא אשר חיבר הירושלמי ואז התחילו האמוראים בא"י. וברמז, ר"ת של הפסוק ויבוא האר"י, וס"ת מ"י ל"י כמותו.

פסוק ד"א רכ"ב (ט"ז ל') ואם בריאה יברא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וכו'. – בשנת ד"א רכ"ב הי' רעש גדול באנטוכי' ונפלו לארץ ארמון ומושב הקיסרים.

פסוק ד' אלפים שד"מ (במדבר כ"א ו') וישלח ה' בעם את הנחשים השרפים וינשכו את העם וימת עם רב מישראל. – בשנת ד"א שמ"ד געשה ורעשה הארץ באנטוכי' ונפלו כל גדולי הבנינים ומתו ברעש יותר מס' אלף איש והיתה למעון תנים.

בשנת ד"א תתצ"ה נולד רבן של כל ישראל רבינו משה בן מימון הרמב"ם ז"ל, ובמנין הפסוקים ד"א תתצ"ה אמר הכתוב "הואיל משה באר את התורה הזאת לאמר".

פסוק ד' אלפים תתק"א (דברים א' ט"ו לפי טה"ע) ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידועים ואתן אותם ראשים עליכם וגו'. (פרש"י, אב"ל נבונים" ל"א מצאת"י, זו אחת מז' מדות שאמר יתרו למשה ולא מצא אלא ג' אנשים צדיקים חכמים וידועים). – בשנת ד' אלפים תתק"א נסתלק הר"י אבן מיגאש רבו של הרמב"ם, והראב"ד העיד עליו שאפי' בדורו של משה לא אשתכח כוותיה שא"ז ל"א מצ"א נבונים" רק אנשים חכמים וידועים, והוא הר"י מיגאש היה חכם ונבון. עיין בפנים באריכות.

פסוק ה' אלפים ל"ב (דברים ד' ל') בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבתי עד ה' אלקיך ושמעתי בקולו. – בשנת ה"א ל"ב הי' רעב של כלי' בכל שטח אשכנז ואכלו שקצים ורשמים ומתו עם רב, ובערפורט מתו ק"ס אלף נפשות ברעב ל"ע בעוה"ר.

פסוק ה' אלפים ק"ח (דברים ז' י' לפי טה"ע) ומשלם לשונאיו אל פניו להאבירו לא יאחר לשונאו אל פניו ישלם לו. – בשנת ה"א ק"ח הי' דבר כבוד מאוד ממזרח שמש עד מבואו אשר כמוהו לא היתה מימות בריאת העולם ולא נשאר בחיים אך מעשר מן העם, וזו היתה נקראת

המגפה השחורה, ומיהודים לא מתי בעזר השי"ת מעט מזעיר.

פסוק ה"א רל"ג (י"א ל') הלא המה בעבר הירדן אחר"י דר"ך מבו"א השמ"ש וכו'. – בשנת ה"א רל"ג היו חמימות ושרב כמוהו לא הי' וכו' ומרוב חמימות היו שריפות רבות שלא יכלו לכבות.

פסוק ה"א רנ"ה (דברים י"ב כ') כי ירחיב ה' אלקיך את גבולך וכו'. – בשנת ה"א רנ"ג המציא קאלומבוס ארץ החדשה הנקרא אמעריקא, ובשנת ה"א רנ"ה עשה הנסיעה השני' ואז התחילו להתיישב בתוכה, והוא הוא המקום אשר אנו שוכנים בתוכה תחת מלכות של חסד ברוב רחמיו ית"ש, ואמרו אז שמן השמים המציאו מקום מנוחה ליהודים תיכף אחר שהגלו משפאניע ואותה המלכה המרשעת שגירשה את היהודים, עלי' עלה החובה למצוא מקום הרחבה לבני ישראל והוציאה ממון הרבה לשלוח איש גיבור חיל ושמו אמערקי לכבשה.

וברמזו, בראשי"ת במילוי מילואה (תי"ו וי"ו פ"א) עולה ה"א רנ"ג (עיי' ילקוט ראובני בראשית כ"ז ע"ב ותמצא נחת) והוא השנה שהמציא אמעריקא, ופלא כי בראשית כזאת הודעת ומגיד מראשית אחרית כידוע בשם צדיקי עולם שגלות אמעריקא הוא הגלות האחרון לפני בוא משיח צדקנו לגאלנו גאולת עולם בב"א.

פסוק ה"א של"ד (דברים ט"ו כ') לפני ה' אלקיך ת'אכלנו שינה ב'שנה במקום אשר יבחר ה' אתה וביתך. [יש בו ר"ת שבתא"י] – בשנת ה"א של"ד אמרו החוזים בכוכבים שכוכב"ב שבתא"י הוא במערכה רעה ושפטו מזה רעה ליהודים וכן הי' בעו"ה כי במקומות רבים הגיע אבל וצום ליהודים ל"ע.

פסוק ה"א תנ"ח (כ"א ט"ז) והי' ביום הנחילו את בניו את אשר יהי' לו לא יוכל לבכר את בן האהובה וכו'. – בשנת ה"א נח"ת נולד רבן של ישראל צדיק הדורות רבינו ישראל בעל שם טוב הקדוש זי"ע ועב"י. – אשר יהי"ה ל"ו יש בו אותיות ישראל ושם הוי"ה, – א"ת אשר יהי"ה ל"ו סופי תיבות תור"ה וכו', ויהי' ביום הנחילו א"ת וכו' ראשי תיבות אהבה, ל"ו ל"א אותיות אלול"ל כי בח"י אלול נולד. ובמנין האותיות, יש ה' אלפים נח"ת אותיות מתחילת בראשית עד סוף פסוק, בדמות אלקים עשה אותו, והבן.

ועוד לקרא ברמז פלא כי הפסוק שעולה בחשבון ה"א נח"ת הוא בבראשית (א' כ"ח) ויברך אתם אלקים ויאמר להם אלקים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ, בגמט' עה"כ ה"א נח"ת.

שאלו להגר"א היכן נרמזו שמו בתורה, והשיב שהוא יוצא מפסוק אב"ן שלמ"ה וצדק, ר"ת אליהו בן שלמה, ושמו זלמן מרומו בשאר האותיות, ב"ן – למ"ה, בגימט' זלמן, וגם בתיבות וצד"ק יהי"ה ל"ך בגימט' כשם אמו טריינא. ומה גדול הפלא שזה הפסוק הוא במנין ה' אלפים תקנ"ז מבראשית, והיא היא השנה האחרונה של ימי חייו שנסתלק בשנת ה' אלפים תקנ"ח, ואם היו תלמידיו מביטים בתורה היו יודעים מנין ימי חייו.

ואף גם זאת, השנה שנולד הגר"א הוא שנת ה"א ת"פ, ובמנין התיבות מבראשית, אה"כ וירא אליו ה', ובמנין האותיות, ה"א ת"פ, אה"כ ויקרא את שמם אדם ביום הבראם, ובמספר הפסוקים מסוה"ת למפרע, הוא הפסוק (בראשית י"ד כ"ב) הרמותי ידי אל ה' א–ל עליון קונה שמים וארץ, והבן.

חורבן ביהמ"ק וחורבן העולם מרומז בפסוקים:

מספר הפסוק ג"א של"ח מבראשית (ויקרא כ' כ"ב) אמר הכתוב ולא תקיא אתכם הארץ וגו', ומספר הפסוק למפרע ג"א של"ח מסוף התורה (שמות ל"ד ט"ו) אמר הכתוב פן תכרת ברית ליושב הארץ וזנו אחרי אלהיהם וגו', ומספר הפסוק ג"א של"ח מהתחלת שמות (במדבר ל"ה ל"ג) אמר הכתוב ולא תחניפו את הארץ אשר אתם בה כי הדם הוא יחניף את הארץ וגו', ומספר הפסוק ג"א של"ח מסוף סדר במדבר למפרע, (שמות א' י"ד) אמר הכתוב וימררו את חייהם בעבדה קשה וגו' והפסוק שיש בו הגמטריא של ג"א של"ח הוא הפסוק (שמות ג' י"ד) ויאמר אלקים אל משה אהי"ה אשר אהי"ה וגו'. ורש"י פי' אהיה עמכם בשאר גליות, והוא הוא השנה שנת ג' אלפים של"ח לבה"ע שהקב"ה שפך חמתו על עצים ואבנים ונחרב בית המקדש הראשון בעוה"ר.

מלחמת העולם הראשונה בעוה"ר היתה בשנת תרע"ד, ובמנין הפסוקים אמר הכתוב, "בבוקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בוקר מפחד לבבך אשר תפחד".

וכמותו תמצא ותראה נרמז בכתובים כל המאורעות וכל החורבנות וצרות ישראל שנתהוו בכל הדורות ועד ועד בכלל החורבן העולם האחרונה שמרומז בפסוקים של דברים (כ"ט כ"ב-כ"ח) כל מה שאירע בעוה"ר מהחל עד כלה, משנת רצח"ת וגם ירשתה - עד - שת"ה עונותינו לנגדיך, ורק לדוגמא תמצא שמספר הפסוק ה"א תש"ב מבראשית אמר הכתוב - ויתשם ה' מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וגו' - ולמפרע מסוף התורה מספר הפסוק שכנגדו, ה"א תש"ב, אמר הכתוב (בראשית ו' ז') ויאמר ה' אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה וגו', וגם בחשבון הפסוקים הפסוק (במדבר י"ט ב') זאת חקת התורה וגו' בגמטריא של כל הפסוק הוא ה' אלפים תרח"ץ, הוא השנה שבו התחיל צרות ישראל בעוה"ר, ומרומז בתרגום דא גזירת אורייתא, וכמעט שנתקיים בנו לולי ה' שהותיר לנו בחסדו הגדול שארית ישראל לפליטה גדולה לקיים הבטחתו כי לא תשכח מפי זרעו עדי נזכה במהרה בקרב כל ישראל לישועת כל ישראל ושמחתן ולביאת בן דוד, אכיה"ר.